

תקות מנחם

גליון מס'
259 (20)

ערש"ק פרשת שופטים
הי' תהי' שנת אל-על* – שנת
ביאת ה'משי"ח (בגימטריא)

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם
ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיליו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם,
להראות ולהוכיח הנראה לעני"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר עבודה א'

מחזור - ל' (גימטריא בכ"ח) שנה - כ"ח (גימטריא יח"י)

בעז"ה יום ועש"ק פרשת ראה כ"ו מנחם אב

הי' תהי' שנת אל-על – שנת ביאת ה'משיח (בגימטריא)

סיום הלכות בית הבחירה

והתחלת הלכות כלי המקדש והעובדים בו

שכאן מדובר לראשונה על בית הבחירה **הקבוע שבירושלים** אבל כמה פסוקים קודם כבר מדובר על מקום הבחירה שבשילה שנאמר לעיל⁷:
"כי אם אל המקום אשר יבחר ה' אלוקיכם מכל שבטיכם לשום את שמו שם, לשכנו תדרשו ובאת שמה: והבאתם שמה, עולותיכם וזבחיכם ואת מעשרותיכם וגו'", שבספוקים אלה אומרת התורה שמאז שהוקם משכן שילה אסור להביא את הקרבנות על הבמות וצריכים להביא על המזבח שבשילה, וזה אומר רש"י על המילים **לשכנו תדרשו**, זה⁸ משכן שילה [ולהעיר: "שמה" גימטריא "שילה" (ע"ד מ"ש בזהר)⁹ ומובא בבעל הטורים¹⁰ עה"פ בפרשת ויחי בברכת יהודה: "עד כי יבא שילה: שילה - בגימטריא משה, יבא שילה - בגימטריא משיח"), היינו שמאז שהוקם ונבחר משכן שילה נאסרו הבמות.

והפסוקים הבאים מדברים על איסור הבמות אחרי שהוקם בית המקדש בירושלים כמו שאומר רש"י בפס' י"א בד"ה **שמה תביאו** וגו', למעלה אמור לענין שילה, וכאן אמור לענין ירושלים, ולכך חילקם הכתוב, ליתן היתר בין זו לזו, משחרבה שילה, ובאו לנוב וחרבה נוב ובאו לגבעון, היו הבמות מותרות, עד שבאו לירושלים¹¹ שע"כ מדובר ברמב"ם בפרק הראשון של הלכות בית הבחירה¹².

וז"ל הרמב"ם בהלכה ג': "כיון שנבנה המקדש בירושלים נאסרו כל המקומות כולם לבנות להם בית לה' ולהקריב בהם קרבן, ואין שם בית לדורי דורות אלא בירושלים בלבד ובהר המוריה, שבה נאמר¹³: 'ויאמר דויד זה הוא בית ה' האלוקים, וזה מזבח לעולה לישראל, ואומר¹⁴: 'זאת מנחתי עדי עד'".

וזהו גם מה שאומר רש"י כאן עה"פ¹⁴: "כי לא באתם עד עתה אל המנוחה ואל הנחלה" ואומר רש"י (מהספרי ומגמרא פסחים דף קיט, א): "**אל המנוחה**, זו שילה. הנחלה, זו ירושלים".

"המקום אשר יבחר הוי"

א. את הלכות **בית הבחירה** התחילו ומסיימים בימי פרשת ראה, והקשר הוא **מפורש ומדהים!**

הפעם **הראשונה** שהתורה מדברת על מקום המקדש "המנוחה והנחלה" היא בפרשת ראה [גם לפני זה מוזכר בית המקדש בתורה כמה פעמים כמו בפרשת משפטים על הביכורים¹: "ראשית בכורי אדמתך תביא בית ה' אלקיך", אבל לא מוזכר בהם שזהו במקום מיוחד] וכאן, בתחילת פרשת ראה נאמר²: כי אם אל המקום אשר יבחר ה' אלוקיכם, מכל שבטיכם לשום את שמו שם לשכנו תדרשו ובאת שמה: והבאתם שמה עולותיכם וזבחיכם ואת מעשרותיכם וגו': ואכלתם שם לפני ה' אלוקיכם ושמתם וגו': כי לא באתם עד עתה אל המנוחה ואל הנחלה אשר ה"א נתן לך: [ופסוק זה **מובא ברמב"ם כאן בהלכה הראשונה**]³ והי' המקום אשר יבחר ה"א בו לשכן שמו שם שמה תביאו את כל אשר אנכי מצוה אתכם, עולותיכם וזבחיכם וגו': ושמתם לפני ה"א אתם ובניכם ובנותיכם וגו': השמר לך פן תעלה עולותיך בכל מקום אשר תראה: כי אם במקום אשר יבחר ה' באחד שבטיך שם תעלה עולותיך וגו'" היינו שבפרשה זו מודגש לראשונה היחודיות של מקום המקדש, ושאסור להקריב בבמות במקומות אחרים.

ובפרשה זו גם מוזכר ומודגש **לראשונה** שמקום המקדש הוא **מקום בחירת ה'**, הנ"ל, ורש"י אומר ע"ז⁴: "והי' המקום וגו'. בנו לכם **בית הבחירה** בירושלים, וכן הוא אומר בדוד⁵: 'ויהי כי ישב המלך בביתו, והי' הניח לו מסביב מכל אויביו ויאמר המלך אל נתן הנביא, ראה נא אנכי יושב בבית ארזים וארון האלוקים יושב בתוך היריעה". שזהו בא בהמשך למ"ש בפסוק לפני⁶: "ועברתם את הירדן וישבתם בארץ אשר ה' אלוקיכם מנחיל אתכם, והניח לכם **מכל אויביכם מסביב** וישבתם בטח".

⁷ פס' ה-ו.

⁸ ספרי.

⁹ בראשית כה, ב.

¹⁰ ויחי מט, ג.

¹¹ הלכה ב-ג.

¹² דבה"א כב, א.

¹³ תהילים קלב, יד.

¹⁴ פס' ט.

¹ משפטים כג, יט.

² ראה יב, ו ואילך.

³ הלי ביהבי"ח פ"א ה"א.

⁴ פסוק יא.

⁵ שמואל - ב ז, ב.

⁶ פס' י.

בית הבחירה בירושלים

ב. ובפרשה זו מובא ענין זה שמקום בית המקדש הוא "המקום אשר יבחר ה' ריבוי פעמים כולל גם בקשר שאסור לשחוט ולהקריב קרבן פסח במקום אחר כמ"ש¹⁵: "לא תוכל לזבוח את הפסח באחד שעריך אשר ה' אלוקיך נותן לך כי אם אל המקום אשר יבחר ה' אלוקיך לשכן שמו שם תזבח את הפסח וגו'".
וכנ"ל שרש"י אומר על כפילות הפסוקים בתחילת הפרשה על איסור הבמות, שבפעם הראשונה מדובר בזמן משכן שילה, ובפעם השני משנבנה המשכן בירושלים, ומאז אסורות הבמות וההקרבה בהם לעולם.

וכ"ק אד"ש בלקו"ש¹⁶ פרשת ראה מסביר, לפי נוסח הפסוקים, שיש הבדל בין בחירת הקב"ה במשכן שילה, לבין הבחירה במקום המקדש בירושלים; בשילה ה' רצה שיהודים יביאו קרבנות, ולכן קבע מקום מסוים, אבל בירושלים הבחירה היתה, שה' רוצה להשכן שכינתו במקום מיוחד, בהר המוריה ובבית המקדש, ולכן דווקא שם נקרא בית הבחירה.

ואד"ש מסביר שהלשון 'בחירה' מורה על ענין עצמי שלמעלה מטעם ודעת, שלא קשור עם סיבה וטעם שכלי מיוחד, כי כשאומרים "בחירה" שני הצדדים שווים, שאם אי נעלה ויש סיבה לבחור בו זה לא בחירה אמיתית, אלא בחירה חופשית היא שאין סיבה ממשית בטעם ודעת, אלא בחירה חופשית ועצמית שלמעלה מטעם ודעת, וזו דרגא גבוהה שבה מהקשר העצמי והפנימי של עצמות א"ס עם עצמות נשמות ישראל שמשם באה הבחירה, ובית הבחירה.

בחירת ה' - 16 פעמים!

ג. והנפלא ומדהים הוא!, בפרשתנו לא רק שענין הבחירה במקום ובבית הבחירה מוזכר לראשונה בתורה, אלא שענין זה, "המקום אשר יבחר ה'" כתוב בפרשת ראה המון פעמים! 16 פעם! [אם נספור את כל הפעמים שכתוב לשון זה בתורה בפרשת ראה, נמצא לשון זה ט"ז פעמים!]; וגם בפרשיות שאחרי זה מוזכר לשון זה אבל רק פעמים מועטות, ובפרשת ראה ט"ז פעמים, ואת כל הלי' בית הבחירה לומדים ומסיימים בשנה זו דווקא בפרשת ראה!

כולל גם הציווי בפרשתנו ראה לחגוג ולהראות ולהקריב את קרבנות הרגלים בבית הבחירה שבירושלים. ובפעם האחרונה בפרשה שכתוב ענין זה נאמר¹⁷: "שש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני הוי' אלוקיך במקום אשר יבחר בחג המצות ובחג השבועות ובחג הסוכות [לראות ולהראות ברגלים, ע"פ הגמ' בחגיגה¹⁸] ולא יראה את פני הוי' אלוקיך ריקם [מצות קרבן ראיה]. ומצוין בהלכה הראשונה ברמב"ם¹⁹: "וחוגגין אליו שלש פעמים בשנה".

ומתאים לשם הפרשה ראה – שנראה זאת כבר בעינינו! בשוך ובשובנו לציון ברחמים!

ודבר מעניין! הפעם האחרונה [ה-ט"ז] בפרשתנו שכתוב הלשון "המקום אשר יבחר ה'" הוא הפסוק הנ"ל בפרק ט"ז פסוק ט"ז ואד"ש פעם הסביר את מעלת המספר ט"ז (בקשר ליום ה'ט"ז בחודש) שט"ז מורה על תוקף המשפיע וההשפעה; כי ט"ז הרי באמת זה י"ו, אלא שמכיון שלא רוצים לומר את האותיות י"ו כי הם חלק משם הוי' ולכן אומרים ט"ז [כמו ע"ד המספר ט"ו שבעצם זה י"ה, ולא רוצים לומר או לכתוב אותיות אלה לכן כותבים ט"ו, ועד"ז ט"ז – הוא י"ו].

ו-י"ו הם התחלת שני החלקים של שם הוי'; כי בשם הוי' שני חלקים י"ה-ו"ה והאותיות י"ו הם ההתחלה של שני החלקים. ובפרטיות; בי"ה ה' – משפיע והה' – מקבל, ובו"ה גם, הו' – משפיע והה' – מקבל, נמצא שיי"ו הן ההתחלה של שני החלקים שמורים על השפעת המשפיע, וע"כ המספר ט"ז מורה על תוקף המשפיע וההשפעה.

וכנראה ש"מבית הבחירה" בא תוקף ההשפעה והשפע לעם ישראל, שזהו הקשר למספר ט"ז.

ואפ"ל שהמיוחד בבחירת ה' כנ"ל מתבטא במילה בחירה; בחרה (בכתיב חסר בלא יו') – אותיות בחר ה', או בחירה (בכתיב מלא), אותיות בחר י"ה. [ואפ"ל גם "בחירה" – אותיות חי ראה (עם הכולל), ונזכה לראות כבר בעינינו, "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים" מי"ד ממ"ש, נאו!]

"תקות חוט השני" – סיום על הלכות בית הבחירה²⁰

- א. בפרשת ראה פעם ראשונה – "המקום אשר יבחר ה'"
- ב. בנו בית הבחירה בירושלים.
- ג. בפרשת ראה מוזכרת בחירת ה' – ט"ז (16 פעמים).
- ד. בחירה עצמית שלמעלה מטעם ודעת.
- ה. בחירה עצמית במקום המקדש ובעם ישראל שלמעלה מהשכל וטעם ודעת.

* * *

בעז"ה יום ב' פרשת שופטים כ"ט מנחם אב ער"ח אלול ה' תהי' שנת אל-על – שנת ביאת ה' משיח (בגימטריא) סיום הלכות כלי המקדש והעובדים בו והתחלת הלכות ביאת המקדש שבט לוי מובדל לעבודת המקדש

א. את הלכות כלי המקדש והעובדים בו התחילו ביום ועש"ק פרשת ראה ומסיימים בפרשת שופטים ורואים קשר מפורש לשתי הפרשיות (וגם לפרשת עקב המברך את פרשת ראה); בהלכות כלי המקדש והעובדים בו מדובר על הבדלת שבט לוי לעבודת המקדש, וז"ל הרמב"ם בהלכות אלו (בתחילת פרק ג'²¹): "זרע לוי כולו מובדל לעבודת המקדש, שנאמר²² יבעת ההיא הבדיל ה' את שבט הלוי, ומצות עשה להיות הלויים פנויין ומוכנין לעבודת המקדש וכו'". שזהו פסוק מפרשת עקב והרי השבוע דפרשת ראה מתברך מפרשת עקב, ואח"כ נאמר בהמשך פסוק זה: "לשאת את ארון ברית ה' לעמוד לפני ה' לשרתו ולברך בשמו עד היום הזה" ובפסוק הבא²³: "על כן לא הוי' ללוי חלק ונחלה עם אחיו, ה' הוא נחלתו כאשר דבר ה' אלוקיך לוי" [וזה אומר הרמב"ם בסוף הלי' שמטה ויובל – סוף ס' זרעים שבגלל שבט לוי הודלו לה' ולעבודת המקדש, לכן אין להם חלק ונחלה בארץ].

ובפרשת ראה נאמר ענין זה כמה פעמים שאין ללוי חלק ונחלה בארץ ולכן צריכים לתרום ולעזור ולסייע להם; בפרשת מעשרות כתוב שצריך לתת ללוי²⁴: "והלוי אשר בשעריך, לא תעזבונו כי אין לו חלק ונחלה עמך".

ובפרשה הבאה בפרשת ראה בענין ביעור מעשרות נאמר²⁵: "ובא הלוי כי אין לו חלק ונחלה עמך והגר והיתום והאלמנה וגו' ואכלו ושבעו, למען יברכך ה' אלקיך בכל מעשה ידך אשר תעשה".

אין ללויים חלק ונחלה בארץ

ב. ובפרשתנו שופטים שבה מסיימים הלכות אלו, נאמר במפורש עד"ז שהכהנים והלויים מובדלים לעבודת ה', כמ"ש²⁶: "לא יהי' לכהנים הלויים כל שבט לוי, חלק ונחלה עם ישראל, אשי ה' ונחלתו יאכלון: ונחלה לא יהי' לו בקרב אחיו, ה' הוא נחלתו וגו'". היינו שבגלל הבדלתם לעבודת ה' אין להם חלק ונחלה בארץ לא נוחלין ואין להם חלק בבית כיבוש הארץ, ולכן זוכים לכל המתנות מאשי ה', וכמ"ש בהמשך²⁷ מפורש ע"ד המתנות שמקבלים הכהנים מאת

²⁰ יהושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה רחב את המרגלים של יהושע, ועל ידו משפחתה תלו את תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" - להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשוה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

²¹ פי"ג, ה"א.

²² עקב י, ח.

²³ פסוק ט.

²⁴ ראה יד, כז.

²⁵ פסוק כ-ל.

²⁶ שופטים יח, א-ב.

²⁷ פסי ג-ה.

¹⁵ ראה טז, ה-ו.

¹⁶ לקו"ש חכ"ד פרשת ראה א'.

¹⁷ ראה טז, טז.

¹⁸ חגיגה ב, ב.

¹⁹ הלי' ביה"ח פי"א ה"א.

העם: הזרוע, הלחיים והקבה והתרומות וראשית הגז. ומסיים בפסוק²⁸: "כי בו בחר ה' אלוֹקֵיךָ מִכָּל שְׁבֵטֵיךָ לְעֹמֹד לְשֵׁרֵת בְּשֵׁם שֵׁם ה', הוּא וּבְנָיו כָּל הַיָּמִים"
 [ובגליון הקודם הערנו שענין זה כתוב בפרשת שופטים בפרק י"ח מפס' א' ואילך וגם בפרשת קרח נאמר זאת בפרק י"ח – ח"י, וגם הפסוק בפרשת עקב הנ"ל שהרמב"ם מצטט נאמר בפרק ח' פסוק י' שזהו גם ח"י; שיש לומר שבא להורות שכל אחד ואחד, (לא רק שבט לוי), צריך להיות חי בענין זה, כמ"ש הרמב"ם בסיום הל' שמיטה ויובל וכל ספר זרעים, ש"כל איש ואיש מכל באי עולם, [ומדייק אד"ש שהמשמעות היא אפילו איש מאומות העולם שמתמסר לה'] אשר נדבה רוחו אותו והבינו מדעו לעמוד לפני ה' לשרתו ולעבדו לדעת את ה', והלך ישר כמו שעשהו האלוקים, ופרק מעל צווארו עול **החשובות הרבים** אשר בקשו בני האדם, הרי זה נתקדש **קודש קדשים**, ויהי ה' חלקו ונחלתו לעולם ולעולמי עולמים וכו"ו. היינו שכל אחד ואחד אם לומד תורה ועובד ה' ומתמסר ללמד הרבים. כמ"ש אצל לוי: "וירו משפטיך ליעקב ותורתך לישראל", **בלי חשובות ופוליטיקה**, היינו שחי כמו לוי, שזה נהי **החיות** הרגילה שלו, ואז חי עם ה', שנהי חלקו וגורלו לעולם!]

שירה – שירות בשם ה'

ג. ובהלכה הבאה (הלכה ב') מדבר הרמב"ם על עבודת הלויים שאחת מהן היא **השירה**, וכמקור מביא פסוק מפרשת שופטים; וז"ל הרמב"ם: "עבודה שלהם היא שיהיו שומרין את המקדש וכו', ויהיו מהן משוררין לשורר על הקרבן בכל יום, שנאמר: 'ושרת בשם ה' אלוֹקֵיךָ כָּל אַחֵיו הַלְוִיִּם' [וזהו הרי פסוק מפרשת שופטים²⁹, כאן מדובר על עבודת הלויים כמ"ש בפסוקים³⁰: "וכי יבוא הלוי מאחד שעריך מכל ישראל אשר הוא גר שם, ובא בכל אות נפשו אל המקום אשר יבחר ה': ושרת בשם ה' אלוֹקֵיךָ כָּל אַחֵיו הַלְוִיִּם הַעֹמְדִים שָׁם לִפְנֵי ה' אִי זֶהוּ **שירות** שהוא בשם ה' [שמזכירין בו שם שמים, פירש"י על הגמ' בערכין], הוּא אומר זו **שירה**. [ועי' הצחות אפ"ל; **שירה** – אותיות – שיר ה']".
 והמקור לזה ברמב"ם הוא בגמ' ערכין³¹, משא"כ בפירוש רש"י כאן הוא לפי דעת הספרי ש"ושרת" הולך על עבודת הכהנים, כי הלויים אינם ראויים לשירות.

ברגלים – כל משמרות הכהנים שווים

ד. וגם לדעת הרמב"ם, מביא בפרק הבא שפסוק זה מוסב גם על עבודת הכהנים, כמ"ש³²: "ומצות עשה להיות כל המשמרות שווים ברגלים, וכל שיבוא מן הכהנים ברגל ורצה לעבוד – עובד וחולק עמהם, [בבשר הקרבנות] ואין אומרין לו לך עד שיגיע משמרך, שנאמר (הפסוק הנ"ל) "וכי יבוא הלוי מאחד שעריך" [היינו שלפי הרמב"ם פסוק זה קאי גם על עבודת הלויים השירה, וגם על עבודת הקרבנות של הכהנים שווים ברגל לכהנים שבמשמר].
 ובהלכה הבאה [ה"ה] כותב הרמב"ם במה דברים אמורים, בקרבנות הרגלים ובחילוק לחם הפנים, ובחילוק שתי הלחם של עצרת, אבל נדרים ונדבות ותמידין אין מקריבין אותם אלא משמר שזמנו קבוע ואפילו ברגל שנאמר (הפסוק הבא³³) 'חלק כחלק יאכלו גורלו לבד ממכריו על האבות' כלומר, חלק כחלק יאכלו בקרבנות הציבור, ואין חלק כחלק בשאר הדברים – שכבר אותם חלקו האבות וקבעום כל משמר ומשמר בשבתו". ובהלכה הבאה (הלכה ו') כותב הרמב"ם "ומנין³⁴ שאינו מדבר אלא ברגלים? שנאמר: 'מאחד שעריך מכל ישראל – בשעה שכל ישראל באין בשער אחד [ברגלים] ומנין שאינו מדבר אלא בכהנים? שנאמר 'חלק כחלק יאכלו' – ואין שם מתנות במקדש להיאכל אלא לכהנים בלבד [וכנ"ל בספרי ובפירוש רש"י לומדים זאת ממ"ש 'ושרת'; ולויים אינו ראויים לשירות, [הלכות אלו לומדים ומקורן מהפסוקים הנ"ל בפרשתנו **שופטים**].
 ובהלכה הבאה (הלכה ז') כותב הרמב"ם וז"ל: 'וכן כהן שהי לו

קרבן הרי זה בא למקדש ומקריבו בכל יום שירצה, שנאמר (הפסוק מפרשתנו כנ"ל): 'ובא בכל אות נפשו ושרת' וכו"ו ז.א. שהלכות שלמות ועיקריות מהלכות **העובדים בו"** מקורן ולקוחות, מפרשת **שופטים**.

עיקר שירה מן התורה!

ה. המורם מכל הנ"ל שעל עבודת **עיקריות** של הכהנים והלויים מדובר בפרשת שופטים, כולל החיוב לשורר עם כל קרבנות הצבור כל יום בשנה ובמועדים שזהו השירות בשם ה'. [וכלשון הגמ' בערכין שם: "מנין לעיקר שירה מן התורה", רמז שזהו ענין **עיקרי**!].
 והגמ' הנ"ל בערכין שואלת אולי הכוונה לשירות ברכת כהנים, והגמ' עונה מכיון שכתוב בפרשת עקב על הכהנים³⁵: "לעמוד לפני ה' לשרתו ולברך בשמו", מכאן ראיה שברכת כהנים היא דבר שונה מהשירות. ואח"כ ממשיכה הגמ' שם ומביאה את דברי רב מתנה שהמקור לשירה על הקרבן מהפסוק³⁶ "תחת אשר לא עבדת את הו"י אלוֹקֵיךָ בשמחה ובטוב לבב; [ואומר ע"ז המהרש"א שם בחדא"ג וז"ל: "והקפיד הכתוב על עבודת השירה בעונש יועבדת את אויביך וגו', כי היא מבטלת הרוח רעה, כמו שמצינו בשאלו [ועי' מ"ש בזהוה ובקבלה: "שמחה ממתיקה דינים"!] ומביאה רוח הנבואה כמו שמצינו באלישע יוה"י כנגן המנגן וגו', וק"ל"], איזו היא עבודה שבשמחה ובטוב לבב? הו"י אומר זו שירה. ועי' שואלת הגמ' ואימא דברי תורה, דכתיב³⁷: "פקודי ה' ישרים משמחי לב" והגמ' עונה ע"כ: "משמחי לב איקרי, טוב לא איקרי" [וכפירוש המהרש"א בחדא"ג שהכוונה "**טוב לבב** לא איקרי כמ"ש אח"כ בגמ' לגבי ביכורים] וכמו שאח"כ אומרת הגמ' שהשמחה שבשירה נקראת לא רק "טוב" אלא "**טוב לבב**!"

ומכאן רואים חשיבות עצומה של עבודת ה' בשמחה ובשירה וזמרה, כמו שהי' בבית המקדש, והרי בכל יהודי יש את עניני עבודת המקדש, כמ"ש³⁸: "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", היינו שעבודת ה' בשמחה ובשירה וזמרה היא עבודה **עיקרית** כמו שהי' בבית המקדש, ובנוסף ללימוד התורה כי לימוד התורה נקראת משמחי לב, והשירה נקראת גם **שמחה** וגם "**טוב לבב**!"
 ולכן ראינו כמה שכ"ק אד"ש מה"מ הדגיש והורה בכל הזדמנות ובכל פעם שנכנס ויצא והניף את ידו **להגברת השמחה**! כי יש לזה **עיקר** בתורה וענין עיקרי בכל יום ויום כמה פעמים על כל קרבנות התמידין (ובימי המועדים גם קרבנות המוספין).

בביהמ"ק שירה וזמרה והנפת דגלים עם כל הקרבנות הציבור!

ו. ואחד הרופאים של הרבי החסיד ד"ר אלי שיחי' רוזן סיפר בעצרת אלפים שהתקיימה ביום ג' מנחם אב ה'תשנ"ד, שהרבי אמר לו וחזר **עשרות פעמים!** בשנתיים נ"ב-נ"ג ותיאר כיצד הרבי ביטא זאת ברור ומפורש **שירה וזמרה!** "**שירה וזמרה!**" [היינו שאלו הן בין המילים האחרונות לעי"ע ששמעו מהרבי!]
 ורואים דברים **מדהים**;

בבית המקדש הי' "השירה וזמרה" בכל יום על כל קרבנות הצבור יחד עם **הנפת דגלים!** [וכמו שעושים בזמננו בבית חיינו בבית המקדש דכאן – 770 "בית משיח", שאחרי כל תפילה משלושת התפילות שבכל יום, שהם כנגד הקרבנות צבור והתמידים, רוקדים בשמחה ובשירה וזמרה יחד עם **הנפת דגלים!** המעודדים את האמונה והגאון!]
 וההוכחה שבביהמ"ק בזמן ניסוך היין והשירה שעל קרבנות הציבור, כדברי הגמ' בערכין שם: "אין אומרים שירה אלא על היין"³⁹, היו הנפת דגלים היא ממ"ש במשנה במסכת תמיד⁴⁰ [ומובא ברמב"ם בהלכות תמידין ומוספין⁴¹]: שבזמן ניסוך היין לאות עד מתי על הלויים לשיר ולזמר בכלי זמר "היו מניפין בסודרין!". ואמנם בפשטות הכוונה; סודרין – חתיכות בד, אבל בפירוש המשניות של

³⁵ עקב יח.

³⁶ תבוא כח, מז.

³⁷ תהילים יט, ט.

³⁸ תרומה כח, ח [ולחע"ר; פסוק ח – קשור בביהמ"ק שלמעלה מהטבע, "וכינור של משיח ח' נימין", וברמב"ם הל' ביהמ"ק בספר השמיני, ובהל' בית הבחירה – ח' פרקים]

³⁹ ערכין יא, א.

⁴⁰ תמיד פ"ז מ"ג.

⁴¹ הל' תמידין ומוספין פ"ו ה"ו – ז.

²⁸ פס' ה'.

²⁹ שופטים יח, ז.

³⁰ פסוקים ו-ז.

³¹ ערכין יא, א.

³² פרק ד, ה"ד.

³³ פס' ח'.

³⁴ סוכה נה, ב.

הרמב"ם מפרש "סודרין" – זגלים! היינו שהיתה הנפת דגלים בשמחת בית המקדש כל יום עם הקרבת קרבנות הציבור והנסכים. והדברים כתובים בהלכות "תמידין ומוספין" – גם להורות שבעבודה זו של שמחה וזמרה והנפת הדגלים צריכה להיות **קביעות-תמידין, והוספה כל הזמן!**

הגירת האפוד – סימן שראויין לרוח הקודש!

ז. בהלכה האחרונה של הלכות כלי המקדש והעובדים בו⁴², מדבר הרמב"ם על בני הנביאים והכהנים ש"היו חוגרין אפוד בד, אלו שהיו ראויין שתשרה עליהם רוח הקודש, להודיע כי הגיע זה למעלת כהן גדול שמדבר על פי האפוד והחושן ברוח הקודש". וענין הנבואה ומצות האמונה נביא כתובה בתורה בפרשתנו שופטים⁴³: "נביא מקרבך מאחך כמוני יקים לך ה' אלוך אליו תשמעו", ואח"כ כתוב⁴⁴: "נביא אקים להם מקרב אחיהם כמוך ונתתי דברי בפיו ודבר אליהם את כל אשר אצונו: והי' האיש אשר לא ישמע אל דברי אשר ידבר בשמי, אנכי אדרוש מעמו". וגם כ"ק אד"ש מה"מ כשדובר על נבואת הגאולה ו"הסעיר" העולם לשמוע ולקבל את נבואת הגאולה, דיבר וקשר זאת לפרשת שופטים.

"תקות חוט השני" – סיום על הלכות כלי המקדש והעובדים בו²⁰

א. על הבדלת הלויים ושאינ להם חלק ונחלה בארץ – בפרשיות עקב וראה.

- ב. בפרשת שופטים נאמר: לא יהי לכהנים הלויים כל שבת לוי חלק ונחלה עם ישראל – ה' הוא נחלתו.
ג. שירות בשם ה' – שירה, בפרשת שופטים.
ד. הכל משמרות הכהנים שוים ברגל – בפרשת שופטים.
ה. כל כהן מקריב קרבנותיו בעצמו – בפרשת שופטים.
ו. אפוד בני הנביאים והכהנים – סימן שראוי שתשרה עליו רוח הקודש – ופרשת שופטים – האמונה בנביא ובנבואה.

העמדת דברים על דיוקם!

הרבי מלך המשיח!

בקשר למ"ש בא' הגליונות הקודמים (מס' 251) מה ששמעתי מא' האברכים שיחי, ששמע בהתוועדות מהמזכיר המשב"ק הרה"ת יהודה לייב שיחי גראנער, שלפני הנשיאות בא' משנות השי"נים כשהלכו ברי"ה ל"יתשליך" ל"פארק" שבסוף איסטערן פארקווי דיבר אד"ש לקהל, וביקש מהרב יעקב יהודה ע"ה העכט לתרגם, פנה אלי הרב גראנער במכתב ותיקן הטעויות בסיפור; וכך כתב:
א) זה לא היה ע"י הגן אלא כשחזרו ל-770.
ב) הרבי לא דיבר.

ג) כשחזרו ל-770 ביקש הרבי מר' יעקב יהודה ע"ה העכט שיעלה על ספסל ויכריז "אבינו מלכנו אבינו אתה, אבינו מלכנו אין לנו מלך אלא אתה" ועוד מאבינו מלכנו. ואח"כ אמר לו שיכריז: "אבינו מלכנו שלח רפואה שלימה לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א".

ר' יעקב יהודה היסס מלהכריז זאת, אז אמר לו הרבי באם הוא לא יכריז, הרבי יעלה על הספסל ויכריז, ואז הכריז ר' יעקב את הנ"ל. והנני מתנצל ע"כ שבגליון הנ"ל הדברים לא נכתבו בדיוק.

הבעש"ט נמצא ב-770!

בהתוועדות של כ"ק אד"ש לביל שמיני עצרת ה'תש"י שאל אד"ש את הרב פרידמן ע"ה (רב של קהילה בברוקלין חסיד פולין ומצאצאי הבעש"ט) למה לא הביא איתו ל-770 את אנשי קהילתו? ואמר לו אם יגידו שהבעל שם טוב נמצא בכתובת ומקום מסויים, בוודאי כולם ינהרו לשם, "אני אומר לכם שהבעל שם טוב נמצא כאן ב-770!..." (והראה באצבעו למעלה לכיוון הקומה השנייה).

חשיבות כתיבת ב"ה!

א. שמעתי מהמזכיר המשב"ק הרה"ת לייבעל שיחי גראנער: פעם כתב א' לאד"ש דו"ח על פעולה שלו שהצליחה, והרבי אמר לו אם הי' מתחיל בכתיבתו עם ב"ה, הפעולה היתה מצליחה הרבה יותר!

ב. אחרי מלחמת ששת הימים בשנת תשכ"ז, היתה התעוררות והרגשה גדולה של עם ישראל והודי לה' על הניסים, ואז התחיל אד"ש ב"מבצע תפילין" ומאות אלפי יהודים התחילו להניח תפילין.

חבר הנהלת צא"ח בארה"ק הרה"ת יצחק (איצ'קה) ע"ה גאנזבורג הוציא והדפיס מאות רבות של אלפים כרטיסי משחק לילדים בס מצד א' היה מודפס "תן תודה לה' על הניסים – הנח תפילין!" ובצד השני היו סעריות ותמונות של כל מיני כלי נשק ומלחמה, לסיפור כסעריות במשחק. ולמטה באותיות קטנות נכתב הפסוק: "ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה".

למרות שמידת הכרטיס היתה קטנה (בדומה לכרטיס חיוג בטלפון) כששלחו זאת לרבי, הגיה 2 הגהות (עבדתי אז עם נבדלחט"א יו"ר צא"ח בארה"ק הרב ישראל ע"ה לייבוב, שהייתי אחראי על "מבצע תפילין" במרכז ארץ ישראל, ולכן נודעתי לפרטי תשובת אד"ש).

1. להדפיס ב"ה בראש הכרטיס!
2. הי' כתוב בשורה למטה בתחתית הכרטיס באותיות קטנות הפסוק, "ופרצת ימה וקדמה צפונה ונגבה" והרבי הגיה שצ"ל וצפונה (בוא"ו החיבור).

היינו שלמרות שכששרים אומרים זאת צפונה (בלי ו') אבל בפסוק הרי כתוב וצפונה (עם ו' החיבור).
ורואים עד כמה צריך לדקדק בפרטים.

הוראת הזמן ענין נפשי של הרבי!

בקשר למ"ש בגליון דברי אד"ש שט"ז בחודש מורה על תוקף המשפיע וההשפעה, כדאי לספר; פעם בשיחת י"ב סיון אמר כ"ק אד"ש מה"מ שי"ב סיון קשור לייב תמוז לא רק בגלל שיום זה הוא 30 יום לפני י"ב תמוז, אלא בגלל שכל מספר ותאריך בחודש קשור למספר יום זה בכל חודשי השנה, והכריז הרבי ואמר: לא ראיתי ענין זה כתוב בחסידות אבל כך מונח אצלי, ומי שרוצה יקבל, ולא, יהי לו אשר לו...
וביטוי דומה אמר אד"ש מה"מ על רבי שהוא עצמות ומהות מלובש בגוף! שלא ראה זה בחסידות ואלה שרוצים יקבלו, ולא, יהי להם אשר להם.. (משיחות תחילת הנשיאות בשנת תש"י, ונדפס בלקו"ש יו"ד שבט).

וכנראה כמו שענין של רבי הוא אצל אד"ש ענין עצמי ונפשי, ולכן אמר שאלו שלא יקבלו יהי להם אשר להם! עדי"ז ענין הזמן הוא נפשי אצל הרבי, כי הוא השביעי – ספירת המלכות, קשור במקום וזמן. ולכן הורה יותר משאר הרביים ללמוד את הוראות הזמן.

לזכות

הרה"ת הרב חנניה סיני דוד (חס"ד) שיחי
וזוגתו מרת בילא לאה שתחי הלבשרטאם

ליום הולדתו – 60 שנה ביום ג' ש"הוכפל בו כי טוב"
כ"ג מנחם אב הי' תהי' שנת אל-על

"ימים על ימי (גימטריא-60) מלך תוסיף, שנותיו כמו דור ודור"
(תהילים סא, ז)

בברכה לשנת הצלחה ובשורות טובות! ולאריכות ימים ושנים טובות! ונחת מכל משפחתם שיחיו בכל העניינים בגשמיות וברוחניות מתוך בריאות והרחבה אושר ושמחה תמיד כל הימים, ויזכו לראות קבלת פני מלך המשיח והגאולה השלמה מי"ד ממ"ש, נאו!

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

⁴²ה' תמידין ומוספין פ"ו ה"ו-ז.

⁴³שופטים יח, טו.

⁴⁴פי"ח פס"י י"ח.